

kénytelen volt vele. De kikötötte, hogy a sült kakasokból Pálnak is ennie kell, mint Péternek. Megsütötték tehát mind az öt kakast. Mikor aztán asztalhoz ültek, ezt mondta Pálnak az uraság:

— Hallod-e, Pál! — Az én házamnál az a szokás, hogy aki az ajándékot hozta, az ossza is el. De csak úgy oszd ám el, hogy mindenki megkapja a magáét! Heten vagyunk. Ha jól osztod el az öt kakast, hasznát, veszed, ha nem: huszonnégy botot kapsz, érted?

Gondolhatjátok, hogy mennyit törte rajta a fejét Pál, miként ossza szét az öt kakast, még hozzá úgy, hogy mindenki megkapja a részét. Jó sokáig vesződött így, míg végre az uraság látva, hogy semmire sem megy, a kakasok pedig kihülnek, elhívatta azonnal Pétert.

— Nem tudom uram — mondta Péter, — el tudom-e osztani? De nekem mindig a hármas szám volt a szerencsés számom, talán most is segít rajtam.

Azzal elkezdett magában számolni. Csóváltgatta a fejét is. Majd el-elmosolyodott, mintha valami mulatságos dolog jutott volna eszébe. Végre nekilátott az osztásnak.

— Én azt találom, — mondta, — hogy a tekintetes úr, a tekintetes asszony és egy kakas együtt éppen háromat tesz ki! A két úrfi s egy kakas nemkülönben. A két kisasszonyka és egy kakas is csak hármat tesznek ki együtt. Végezetére én, szegény ördög s a megmaradt két kakas: ismét csak hármat teszünk ki.

Azzal a két megmaradt kakast szépen maga elé vette Péter s így fejezte be szavait:

— Most pedig édesmindnyájunknak jó étvágyat kívánok!

Az egész ház népe nagyot kacagott Péter furfangján. Az uraság Pálra jó huszonnégyet vágatott, Pétert pedig ismét megajándékozta, még hozzá házzal és telekkel, mert másodszor is olyan jól megneveltette őket s túljárt a Pál eszén.

Máig is boldogan él Péter, csak azt sajnálja, hogy Pál azóta sem tért eszéhez, még mindig gyűlölködik, ha másnak is megy a sora valahogy.

A HADIÖZVEGY ÁRVÁI.

Hadiözvegy kis árvái
Alig győzik anyjuk várni!
Édesanyjuk mosni jár,
Életük mégsem sivár.

Nagy tizenkét éves lánya
Testvérkéit eldajkálja:
Varr, főz nekik s elmosogat,
S öccsére mos sokat.

De ha anyjuk megjő este,
S kenyerük már megkereste:
Boldogságuk föllelik:
Körülfogják, ölelik.

A lobogó vagontűzhely
Minden gondot vígan űz el:
Fő, pattog a burgonya,
S piroslik a tarhonya.

Hét gyermek s egy hadiözvegy!...Hogy kicsoda, tudakoltam,
 Én Istenem mennyit görnyed! Hős férje már pihen holtan;
 Bár fájdalma kétszeres: A teremtés remeke
 Gyönyört neki „hét“ szerez. Hét szép árva gyermeke!

S egyik oly szép, mint a másik!
 S foguk soha el nem vásik!
 Nem árt nekik ugorka;
 Pirosak, mint sziporka...
 Nekünk meg egy fia sincsen!
 Hadd legyen egy az én kincsem!
 Tejjel, mézzel nevelem...
 E hintón ki jön velem?“

Egy talicska a hintójuk,
 S bár mi, vagonlakók, ójjuk:
 Vágtatnak rajt, kibuknak:
 S fittyet hánynak bajuknak!
 És az árvák összefutnak;
 Egy sem indul vele útnak;
 Mind az anyját öleli,
 Ki könnyezve feleli:

A vagonra föl-fölkúsznak,
 Majd fölkúsznak, majd lecsúsznak;
 Hányanak cigánykereket,
 S anyjuk rájuk vereget.
 „Ha tán beteg lennék holnap,
 S nagyságtok majd ránk gondolnak:
 Áldja meg azt az Isten,
 Aki kész, hogy segítsen!“

De ni! Őket egy szép este
 Villámhintós úr kereste;
 Itt a hintó!... Oly fényes!
 S jön anyjuk, a szegényes!
 De míg birom a két karom,
 Őket óvni én akarom;
 Megbántódni ne tessék!
 Mind „apja“ e hét csöppség!

A gépből nagy úrnő lép ki,
 Lány selymét a kilincs tépi;
 S így szól: „Édes asszonyom!
 Rég kísérem már nyomon.
 Mind a hétben csak őt látom:
 Néki adott szóm beváltom:
 Míg csak le nem roskadok:
 El egyet sem hagyhatok:
 Hétből egyet sem adok!“

S a nemes úr, nemes asszony
 Hintájába száll, hogy hajtson;
 Őt kis fiú, két kis lány
 Hajt utánuk talicskán.

Patyi István.

A testvérek.

Nem szaporítom a szót, nem mondom, hogy így, meg úgy,
 ez meg az, hanem mindjárt ott kezdem, hogy hol volt, hol nem
 volt, volt egyszer a világon két testvér.

Ez a két testvér távol a várostól, künn lakott egy vadvi-
 rágos mezőn, egy kis tanyán.

Földművesek voltak. Szántottak, vetettek, arattak. Öreg
 édesanyjuk főzött rájuk, viselte gondjukat.

Éltek, éldegéltek. Csendes munkában és imádságban telt